

DERIDE MECUM, copile!

sau

Dreptul la utopie

(Suferința și teroarea conferă convingerea în mistificare. În „Pinocchio”, un băiețel care nu este totuși băiețel, pentru că este din lemn și pentru că este mincinos și perfid, este transformat în asin și biciuit spre a-și recăpăta inocența. În „Albă-ca-Zăpada”, fata este alungată și otrăvită de propria mamă vitregă. În „Hansel și Gretel”, băiatul este închis în cuptor spre a fi devorat de o vrăjitoare carnivoră. În „Regele Arinilor”, Michel Tournier lansează pe urmele micuților un Căpcăun care să-i captureze și să-i transforme în soldați SS în slujba celui de-al treilea Reich. În subtext se naște o literatură a abuzului și a suferinței pentru copii. Suferim sau nu, subconștient, de sindromul sadismului precoce? Lectură plăcută!)

Copilul român modern, mic primat atotimitator, stă confuz ancorat cu fundul în două luntre ideologice: lotca străveche ce îngână printre valuri cu glas dulce românesc zicale edificatoare de tipul „Bătaia e ruptă din Rai”, „Unde dă mama crește”, și trimaranul european fluturând pe deasupra capetelor năucite un scurt punct 21 din Convenția Drepturilor Copilului, care copil „are dreptul de a fi protejat împotriva oricăror forme de violență”. Starea de uluire și ridicarea românească din umeri sunt patologice. Poate se va recurge la devierea hilară pro și contra totodată „bate-ți copilul fără simț de răspundere” sau „bate fierul și cât e rece”, fără însă a risca deplasarea din confortabila poziție de mijloc, dacă nu definitiv prin luarea unei poziții firme pe o punte singulară, atunci direct cu capul la apă și fără colac de salvare marcă străină.

Copiii nu știu că au dreptul să sune la telefonul copilului 0 800 8 200 200 în caz de maltratare fizică sau comportament abuziv, ci că părinții au dreptul de a aplica „corecții”, „pedepse fizice”, „tratamente de aducere pe calea cea dreaptă” ori de câte ori puterea verbală de convingere nu este convingătoare. Pare logic în contextul în care mamele și tații de pe întreg cuprinsul țării privesc cu o groază apocaliptică înspre occidentul „decăzut” unde părinții „se află la cheremul copiilor” cărora „nu mai au voie să le dea nici măcar o palmă”, de aceea... iar din acest punct răsar și de unde nu au fost sădite efecte devastatoare ale brizei de peste ocean asupra societății postcomuniste; de aici drogul, moda descoperită, pletele băieților, piercingul, graviditatea la minore și multe alte păcate „capitale” sau poate „capitaliste”, vorba domnului Caragiale...

Ne aflăm în tranziție și asta se vede. Habar n-avem sau habar n-avem că avem, oricum problema metodelor educative aplicate în familia de azi rămâne la latitudinea oracolului din Delfi, căci „câte bordeie atâtea obicei”, respectiv la noi, atâtea frânturi de Rai pe cap de moștenitor.

O altă contradicție care m-a surprins este existența și promovarea, motivate probabil de audiență, ale unor emisiuni paralizante moralmente intitulate lacrimogen „Iartă-mă” sau „Din dragoste”, unde am avut surpriza să urmăresc foști copii, actuali părinți, care-și căutau părinții cu nostalgia de a avea și ei (de ce nu?) iluzia familiei pe care n-au avut-o (din diverse motive pe care însă nu le voi explica aici), iar foștii părinți, actuali copii lipsiți de orice afectivitate, îi trimiteau la plimbare, îi renegau, le trânteau ușa în față și în buchetul planturos de flori, lăsându-i în final ai nimănui, iată deci cum poți abandona un copil și la 35 de ani, nu doar la 5, într-adevăr istoria se repetă, mai consecventă decât de obicei. Deși „copilul are dreptul de a menține relații personale și contacte directe cu părinții...” Aparent părinții nu sunt de aceeași părere, mai ales când vine vorba de a-și expune propriile progeneruri în rol de

martori la eșecul căsniciei, al relațiilor familiale și al fiecărui individ în parte. CNA vede și tace, ca și Dumnezeu.

Un alt articol, 44, din legea 272/2004 povestește că există odată ca niciodată dreptul de a „beneficia de un nivel de trai care să permită dezvoltarea fizică, mentală” și celelalte, într-adevăr frumos ilustrat de bufetul suedez școlar cu corn și lapte marca Politizare. Este vorba de cornul abundenței și laptele de malț pentru a face țap(de bere) ispășitor opiniei publice. Mai exact ambalaj și apă chioară.

DE CE...(Pământul este înclinat –spre dreapta, stânga sau alianțe?- cu 23grade 26minute 34secunde, Titanicul s-a scufundat în noaptea de 14 aprilie 1912 și personajul central al romanului Ion se numește Ion)??? Întrebarea pe care urmează să o pun cu acest prilej, referindu-mă mai ales la situația promovării și respectării drepturilor copilului în spațiul românesc, nu se aseamănă câtuși de puțin cu cele de mai sus pentru că nu își află răspunsul în gângurirea gingașă și înțeleaptă a unui prichindel de 4 anișori: „de d-aia!” NU! NU! NU! avem o poziție de luat, o întreagă populație de educat, de inoculat răbdare, de respectat intimitatea și demnitatea care sunt drepturi din naștere ale tuturor în mod egal și nu privilegii obținute în urma experienței de viață, de conceput un model educațional bazat pe respectul reciproc, pe evidențierea valorilor admirabile ale societății și ale omului în general, și pe propovăduirea iubirii.

Și pentru că toate acestea trebuiau să poarte un nume, li s-a spus UTOPISM
REALIST.

Manta Alexandra-Claudia
Clasa a XII a
Cenaclul literar „Nichita Stănescu”
Palatul Copiilor
Ploiești